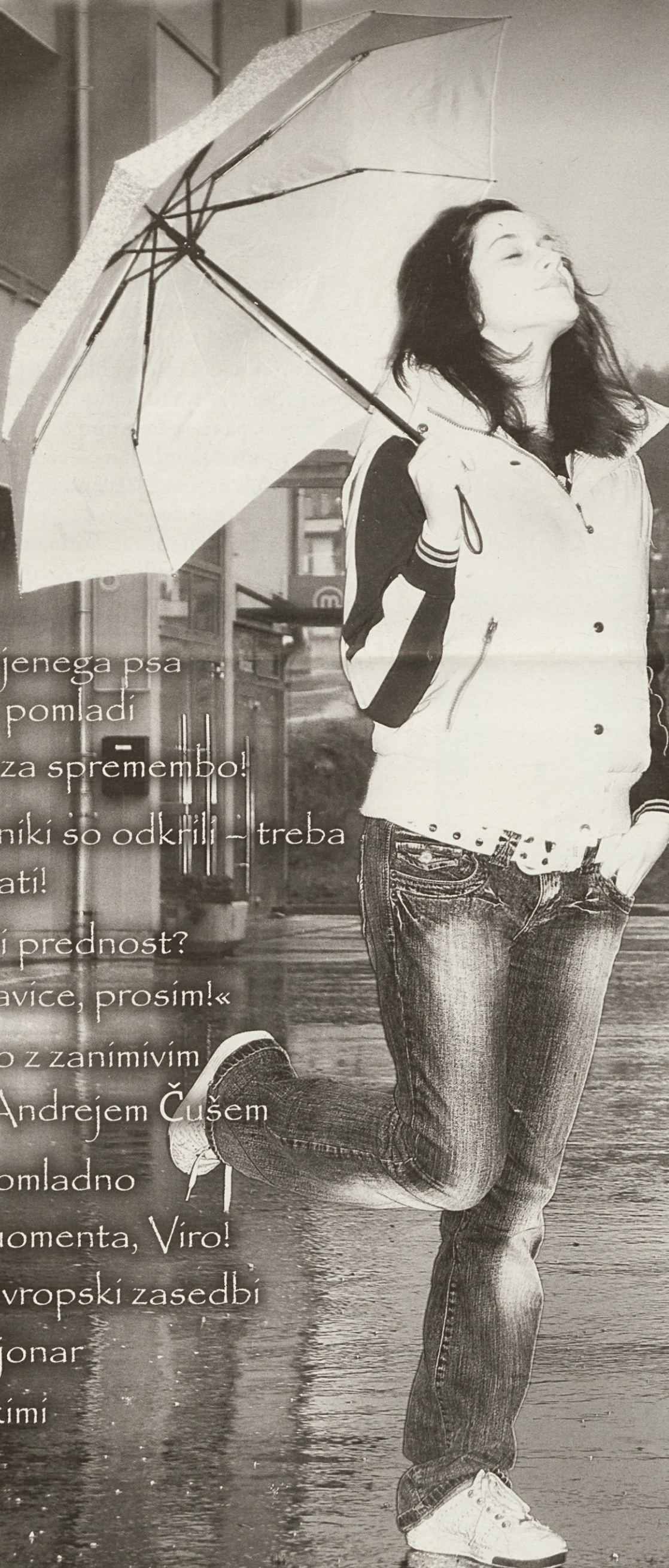

CiDo

Od umorjenega psa
do finske pomladi
Ubij psa za spremembo!
Znanstveniki so odkrili – treba
se je smejati!
Čemu dati prednost?
»Ene rokavice, prosim!«
Na kratko z zanimivim
dijakom Andrejem Čušem
Sočno pomladno
Hyvää huomenta, Viro!
Samo v evropski zasedbi
Revní milíjonar
Med velikími

Od umorjenega psa do finske pomladi

Vse to in še več najdete v tokratnem Cidopisu. Naša študentka bibliotekarstva Maruška Samobor Gerl namreč v knjižni rubriki znova na izvirni način piše o knjigi, ki jo je prebrala tokrat. Živa Rokavec, naša dopisnica iz Finske, pa nas v kolumni V savni zabava z zgodbicami o pomladi na severu. Cidopisa seveda tudi ni brez eseja našega razgledanega in vedno tuhtajočega Uroša – preverite, o čem je razmišljal tokrat. Stalna rubrika S prstom po zemljevidu vas z Živino pomočjo popelje na zanimiv konec sveta, naš najmlajši novinar Luka Cvetko pa vas znova seznaja z računalniškimi novostmi, vabi pa vas tudi na ogled prav posebnega filma v novi filmski rubriki. Prav tako lahko preberete najnovejše Barbarine domislice v kolumni Na prepihu, izveste kaj se dogaja na »Sceni«, spoznate zanimivega dijaka Andreja Čuša in še in še. Zraven pa lahko uživate ob odličnih fotografijah našega Andreja Lamuta. Z novim Cidopisom je tu tudi nov mesec – muhasti april. Naj bo več sončka kot dežja!

Polona Ambrožič

Biblioterapevtsko pero o knjigi Skrivnostni primer ali kdo je umoril psa

Ubij psa za spremembo!

Piše: Maruška Samobor Gerl

Kaj storiti, če nekdo umori psa? Poklicati policijo? Iti mimo in se pretvarjati, da se ni nič zgodilo? Pobrati psa in ga pokopati? Začeti odkrivati storilca? Christopher Boone se je odločil, da ga najprej objame, ker je imel rad živali, nato pa sklenil, da poišče njegovega morilca, saj ni pravično, da nekdo umori psa, ker kuža nikomur ne more narediti krivice, saj ne more misliti. Sposobnost mišljenja je čisto človeška lastnost, narava pa kosmatincev ni obdarila z mišljenjem. On je Christopher Boone, ima rad matematiko in fiziko, ne mara sprememb, rumene in rjave barve, ne mara, da se ga ljudje dotikajo, in ne mara metafor, ker jih ne razume. Odločil se je, da napiše detektivsko knjigo, v kateri bo poiskal morilca velikega črnega kodra, v katerega je storilec zabodel vile. Pa stopimo v svet petnajstletnega avtista.

Kuža sosede Shearsove je ležal na travi, preboden z vilami, in Christopher je bil prvi, ki ga je odkril. Gospa Shears ga je opazila, ko je objemal mrtvega psa, zato je domnevala, da ga je zaklal on in poklicala policijo. Christopherja so čez nekaj časa odpeljali na postajo na zaslišanje. Odpustili so ga zgolj z opominom, oče pa ga je odpeljal domov in mu prepovedal spraševati gospo Shears kar koli v zvezi z živaljo. Nato je začel Christopher raziskovati. Ker ni smel spraševati gospe, je spraševal sosede, ali so videli kar koli nenavadnega, kot to počnejo pravi detektivi, na primer Sherlock Holmes, vendar je navadno naletel na kratke in površne odgovore, zato ni mogel sklepati o ničemer točnem. Edino, o čemer se je lahko prepričal, je to, da je dejanje moral storiti nekdo, ki ne mara gospe Shears in jo dobro pozna.

Opazovanja je zapisoval v zvezek, kjer je nastajala pričujoča knjiga. Nekega večera je oče odkril zvezek, pobesnel in udaril Christopherja. Žal mu je bilo, knjigo pa je vseeno zaplenil in jo skril. Christopher mu ni zameril in se udarca ni spomnil, odločen pa je bil knjigo poiskati, saj so v njej podatki, ki bi mu lahko koristili pri preiskovanju in za preiskavo so potrebni točni podatki, saj lahko samo tako najdemo pravega storilca, sicer lahko sodimo napačnemu človeku in pravici ne zadostimo. Ko očeta ni bilo doma, se je odpravil iskat zvezek. Našel ga je v škafu za srajce v očetovi omari skupaj z veliko neodprtimi pismi, naslovljenimi nanj. Odprl je prvo in ugotovil, da ga je napisala njegova mama, in sicer že nekaj časa po njeni smrti, ki ji je botroval srčni infarkt. Tega ni mogel razumeti, zato jih je prebral še nekaj. Ugotovil je, da njegova mama ne more biti

mrtva, sicer ne bi mogla napisati teh pisem. Odkril je tudi, da živi v Londonu in ima novo službo in moškega. To ga je tako pretreslo, da so se mu izklopili možgani in je bruhal. Takšnega je leže na postelji našel oče in mu z veliko mero krivde pojasnil, da je bil v času, ko sta se z mamo razhajala, v takšnem šoku,

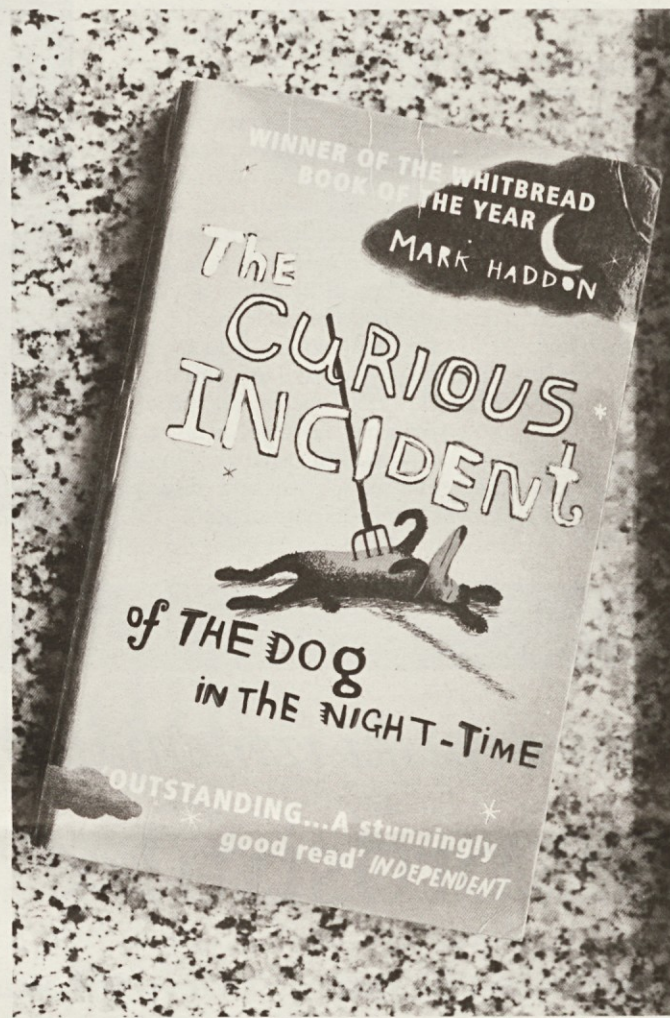

Foto: Andrej Lamut

da mu je na neki točki rekel, da je umrla in tega ni več mogel spreminjati, zato je poskrbel, da je Christopher živel s tem prepričanjem. Priznal mu je tudi, da je umoril Wellingtona, psa gospe Shears. Sprva sta se prav dobro ujela, ko je skrbela zanj, ko je mama odšla, potem pa je kuža ozdravel, zato ju je spet pustila. Zelo ga je bolelo, ker ji je bilo več do psa kot do njiju. Bil je jezen na kosmatinca in ga nehote ubil.

Christopherja je postalo očeta strah, zato se je odločil pobe gniti k mami v London. Še nikoli ni bil zunaj sam med veliko neznanimi ljudmi, vendar je pretehtal možnosti in se odločil, da je bolje, da odide k mami, ker ga je strah ostati v hiši, strah, da ga oče ubije, saj je pospravil že psa. V nahrbtnik je nabasal liter pomarančnega soka, liter mleka, sveže spodnje perilo in majico, v enega od žepov na bundi je skril Tobyja, podgano, v drugega pa očetovo bančno kartico, s katero je lahko plačeval, saj je znal številko na pamet. Do Londona se je odpravil z vlakom, tam sedel na podzemno železnico, nato pa še 27 minut pešal, da je prišel na cilj. Za premagovanje strahu med potjo je reševal matematične probleme, ker mu je matematika zelo všeč in se je zelo veselil pisanja mature, glede katere so se dogovorili z ravnateljico tamkajšnje šole in prosili, da izpitna komisija naredi zanj izjemo.

Mama ga je presenečena spustila v stanovanje, ki si ga je delila z novim ljubimcem, gospodom Shearsom. Ponoči je oče prišel besen in se sprl z mamo, stopil je tudi v sobo h Christopherju in hotel z njim stisniti razprti dlani kot znak varnosti in ljubezni, vendar sin ni želel govoriti z njim. Čez nekaj dni sta se mama in gospod Shears sprla, zato je vzela Christopherja in se odpeljala nazaj v Swindon. Oče se je za nekaj časa odselil drugam, da sta lahko tam stanovala. Christopher je odpisal maturo z odliko. Z očetom, ki mu je kupil zlatega prinašalca, ker je Toby poginil, sta začela znova vzpostavljati odnos, temelječ na zaupanju. Videl je svojo prihodnost znanstvenika in se zato počutil dobro.

Kolikokrat ljudje gledamo v svet z očmi, ki vidijo in v možganih rišejo sliko dejanskega stanja? Kolikokrat vrednotimo dogodke kot dobre ali slabe, čeprav to niso, so zgolj dogodki? Kolikokrat smo zaradi tega slabe volje in razočarani? Kolikokrat zamerimo drugim, ker jim kdaj pa kdaj spodleti, saj smo vsi samo ljudje, potem pa se iz zamere ne izkopljemo več let ali sploh nikoli? Avtisti vidijo svet, kot je. Kolikokrat bi bilo drugače, če bi ljudje poiskali avtista v sebi.

Na prepihu

Znanstveniki so odkrili – treba se je smejati!

Piše: Barbara Ferič

V službi imam najraje trenutke, ko novinarji kofetkajo in lenarijo in ko uredniki podaljšajo kosilo. Ti trenutki se velikokrat zavlečejo do debele ure, kar imam še raje, saj lahko malce izprežem, skočim na kavo in sok, se umirim od zagona, ki na uredništvu vlada jutraj, in se psihično pripravim na popoldansko delovno ihto, ki me še čaka.

Nedavno sem v tem sprostitvenem času prebirala časopis in zasledila članek, ob katerem sem najprej, priznam, pomislila, kot že velikokrat: ne še eden od teh neumnih kvaziznanstvenih prispevkov, ki se začenjajo s stavki tipa »Na univerzi v Veliki Britaniji so odkrili«, nimajo pa navedenih nobenih virov in so polni posploševanj in pavšalnih ocen. In še bolj me »fascinirajo« nebodijihtraba članki, ki vključujejo ključne besede: hujšanje, zdrava prehrana, stres. Zlajnane teme! Če ljudje še zdaj ne vedo, da je treba jesti zdravo in raznoliko in da se je treba najmanj pol ure na dan gibati, potem jim ni pomoči. Pol tovrstnih, predvsem »ženskih« revij bi tako lahko brez kančka slabe vesti umaknili s polic in rešili par dreves.

Zašla sem, priznam. A pustimo to, naj se osredotočim na enega izmed teh člankov, za katere nekateri uredniki še vedno menijo

Foto: Andrej Lamut

– ko jih z veseljem stisnejo v svojo revijo – da orjejo ledino. Ja, znova o stresu, kako nevaren je, kako lahko nevarno poviša pritisk, da mora ogromno ljudi celo jemati posebna zdravila za znižanje tega, da živimo prehitro in tako dalje. Presenetil pa me je naslednji podatek; saj vem, da je daleč od tega, da bi bil kakšna novost in da ni treba odkrivati tople vode, a se mi je kljub temu toliko vtisnil v spomin, da ne le da sem o tem razmišljala, ampak sem temu celo namenila nekaj vrstic tukaj. Pisalo je namreč o tem, kako je smeh pomemben pri ohranjanju zdravja in podobne flance, pa tudi to, da se odrasel človek na dan nasmeji povprečno sedemnajstkrat. Samo sedemnajstkrat! A smo resnično tako zakopani v svoje velikokrat samo navidezne težave, da se sploh ne znamo smejati? Kako to vpliva na okolico? S tem mislim predvsem na družine (na Ptuj je tako ali tako totalni baby boom, da je že rahlo srhljivo) – kako to vpliva na otroke. Ali pa je okolica res tako nasilna in nevoščljiva, da moraš biti torej večino dneva zagrenjen, saj če si preveč vesel ali srečen, ljudje takoj postanejo zavistni, češ, saj tej flenci sploh ne gre slabo, samo pogledaj koliko ima njen pod palcem!

Ko bi se ljudje le malo večkrat nasmehnili – lahko samo pritchkom, ki so od gregorjevega čedalje bolj glasni – in se ne toliko ozirali na mnenja neumnih someščanov ...

Čemu dati prednost?

Ko pogledaš na koledar, skoraj ne najdeš dneva, ki si ga človek ni izbral za svetovni dan nečesa, naj si bo to tudi kakšna povsem neobičajna stvar. Zagotovo pa se zdijo veliko pomembnejši dnevi, ki opozarjajo predvsem na okoljske probleme. Eden takih je zagotovo svetovni dan zemlje.

Piše: Uroš Sitar

Že samo omemba tega dneva ter vizualna predstava našega modrega planeta nam pred oči postavi naš odnos do njega. O tem, da smo zabredli globoko v onesnaževanje, priča že to, da na to ne opozarjajo le zagrizeni okoljevarstveniki, ampak je to postala tudi dnevna politična tema. Nanjo opozarja ter ukrepa s svojimi predpisi ter uredbami tudi Evropska unija in tako postavlja nove standarde za omilitev ter izboljšanje stanja, v katerem smo se znašli. Vprašanje je morda vsaj na videz postalo drugorazredno zaradi aktualne gospodarske ter finančne krize, a vendar ostaja še kako aktualno. Onesnaževanja, kot je svetlobno zaradi prekomernega osvetljevanja našega bivalnega okolja, kar posledično pomeni veliko potratno električne energije, so že dolgo alarmantna, prav tako tudi rešitve, ki bi to izboljšale, a jih bomo žal lahko udeležili le s sprejetimi zakoni. Zakonsko poskušajo omejevati emisije

izpušnih ter drugih plinov, oblikujejo torej zahteve, ki naj bi veljale za vse. Obstajajo pa problemi, povezani z okoljem, ki se direktno dotikajo le nekaterih skupin ljudi. Tukaj mislim predvsem na onesnaževanje voda. Seveda se skrb na ohranitev čistih voda tiče vseh, pa vendar so tukaj na udaru predvsem kmetje. Z uredbo je namreč začela veljati prepoved uporabe pesticidov v prvem pasu vodovarstvenih območij, kar je pomenilo veliko težavo na Dravskem ter Ptujskem polju. Na prvem so izpostavljeni trije vodonošniki, in sicer v Lancovi vasi, Skorbi ter Šikolah. V prvem kraju živim tudi sam, in čeprav velike kmetije že dolgo niso razširjene, jih nekaj vendarle ostaja in nekateri imajo na teh občutljivih predelih tudi velike kmetijske površine. Na slednjih pa zdaj – spet novo pereče vprašanje – ljudje ne vedo, kaj naj sploh pridelujejo. Skrb za vodo je seveda v tem primeru prvostopenjska in je prav, da se jo skuša zaščititi, a hkrati se pojavlja vprašanje,

kaj se bo zdaj zgodilo s temi kmetijskimi zemljišči ter seveda kmetijami, sploh če so bile večinsko vezane na omenjene površine. Znano je, da se delo na kmetijah opušča, mladi se vedno bolj selijo v mesta in njena obrobja, tisti pa, ki se že preselijo na deželo, pridejo tja zaradi nekoliko manj hrupnega ter čistejšega okolja in običajno ne obudijo kmetijskih dejavnosti – vsaj po opazovanjih sodeč. Skratka, pogoji ter interes za delo na zemlji je že tako majhen, s temi uredbami pa se še dodatno otežuje za tiste, ki pa bi radi nadaljevali tradicijo. Skrb za naravo je prvenstvena naloga, a bi se vzporedno s tem morale poiskati tudi rešitve za kmete, ki jih vsaj po odzivih do zdaj še niso bili deležni. Človek si je skozi čas delo na zemlji izjemno poenostavil in s tem povečal pridelek, a zdaj je nedvomno prišel čas, ko bo treba najti novo pot, ki bo ugodna tako za okolje kot za nadaljevanje dela na zemlji, saj je dediščina obojega za človeka še kako pomembna.

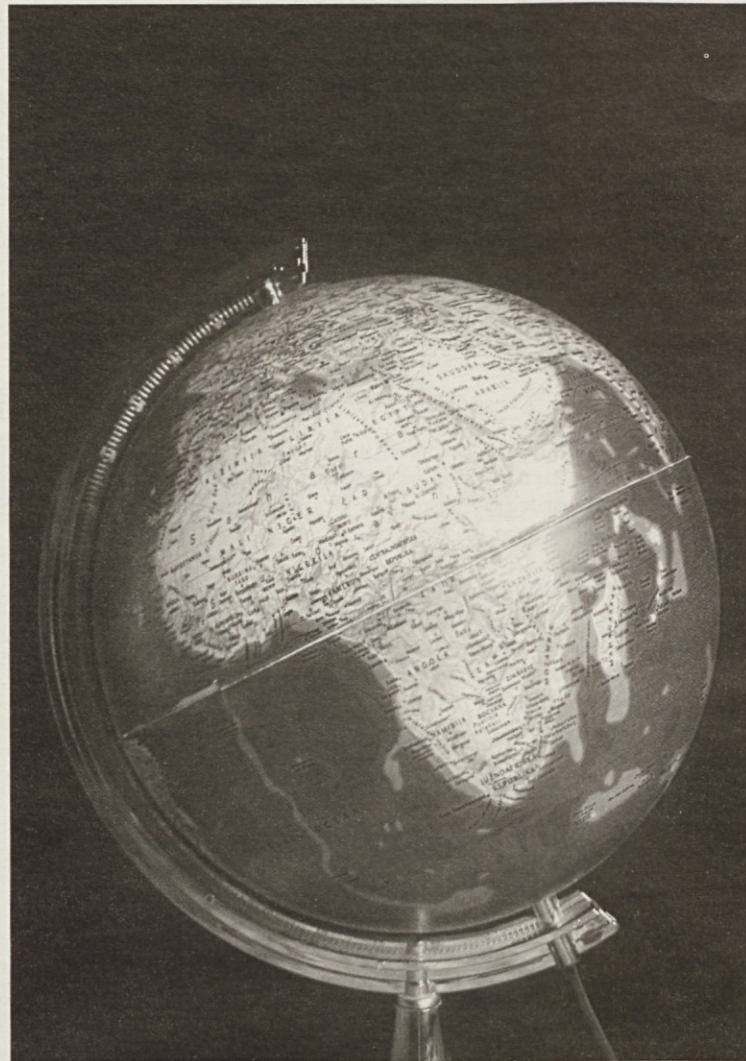

Foto: Miha Tumpej

V savni

Kolumna o študentski izmenjavi na Finskem

»Ene rokavice, prosim!«

Prejšnji teden se mi je strgala rokavica. Nič nenavadnega glede na to, da jih nenehno nosim. Zato sem se odpravila v mesto, da bi ujela še zadnje dneve razprodaj in kupila nove. Pretaknila sem vse trgovine. Brez uspeha. Ko sem imela dovolj iskanja, sem vprašala prodajalko: »Ali imate mogoče še kakšen par rokavic?« Pomenljivo se je nasmehnila: »Ne, rokavic pa več ne prodajamo, saj je vendar pomlad.« Bil je 26. februar in termometer je kazal -1°C . Naslednji dan je snežilo.

Piše: Živa Rokavec

To ni bilo prvič, ko sem opazila, da imajo Finci drugačne predstave o letnih časih. Študentom, ki pridejo na izmenjavo in se želijo integrirati, to nalogo otežuje, saj jih domačini takoj prepoznajo. Po obnašanju, govorjenju, oblačenju.

Res je, imeli smo topel teden. Temperature so se sukale okoli ničle. Ljudje so na dan potegnili pomladanska oblačila. Dekleta so se sprehajala v krilih, brez nogavic. Kape, šali in rokavice so obležali v predalih, pripravljeni na naslednjo zimo. Moja tutorica Mia je v šolo prišla v balerinkah. Kljub temu da sneg še ni povsem skopnel. Ob tem sem se spomnila svojega nedavnega izleta na vzhod, v četrto največje mesto na Finskem, Tampere. Tisti dan je snežilo, pred železniško postajo pa sta dve dekleti kadili obuti le v natikače. Brez nogavic.

Tudi sama sem se ob toplem vremenu in očitno začetku pomladi odločila za spremembo. Nadela sem si sončna očala. Kapa, šal in rokavice (čeprav strgane) so ostali.

Za mojega sošolca Francisca, ki prihaja s Portugalske, je takšno obnašanje še manj razumljivo. Ze dva meseca hodi naokrog v dveh bundah. Eni tanjši in eni smučarski (za -15°C), a ga vseeno zebe. Ko se je otopilo, je izpustil le eno plast – namesto termo majice je oblekel navadno spodnjo.

Ko smo se takole obloženi sprehajali po središču mimo vročerkvnihih domačinov, sem ugotovila, da se kljub dvema milijonoma prebivalcev, ki se pretakajo po Helsinkih, vsaj v zimskem obdobju ne moremo zlit z množico. Takšnih temperatur preprosto nismo navajeni.

Mia mi je razložila, da morajo zaradi dolgih in mrzlih izkoristiti vsak sončen dan, vsako otoplitev. Pomlad se začne prej, da imajo vsaj kaj od nje.

Ta je tukaj zelo zaželen in težko pričakovan letni čas. Ko sem domačine spraševala, kaj mi priporočajo,

da si ogledam na Finskem, sem pogosto naletela na odgovor: »Pojdi tja pa tja, tudi tam je lepo ... Vendar pojdi spomladi, ko bo sonce.«

Profesor za radio mi je zaupal: »Z ženo imava posebno taktiko, kako preživeti dolgo in temno finsko zimo. Vsako jutro se skupaj postaviva sredi dnevnice sobe in zakričiva. Da spraviva iz sebe vso jezo in frustracije zaradi mraza.«

Finci pravzaprav ne marajo mraza. Najprej sem mislila, da tega ne pokažejo. Zdaj pa ugotavljam, da je to pravzaprav očitno na vsakem koraku. Mraz preprosto ignorirajo. Kljub snegu se vozijo s kolesi, plavajo v jezerih, nosijo natikače. Pričarajo si svojo pomlad. In v finskih glavah je ta veliko daljša od koledarske, celo veliko daljša od naše pomladi.

Kljub temu pa to ne pomeni, da ne marajo zime. »Letos imate srečo. Zadnja štiri leta nismo imeli snega, zdaj pa je lepa zima,« nam je povedala koordinatorka na fakulteti. Sneg naredi dan daljši, doda mu svetlobo. In omogoča vse športne aktivnosti, ki so jim Finci tako zvesti. Hokej, tek na smučeh, drsanje, smučarski skoki ... Le mraz in tema sta tista, ki motita. Idealne bi torej bile tople, zasnežene zime.

Ta teden je zapadlo novih 10 centimetrov. Ves sneg, ki se je stopil med 'pomladjo', smo dobili nazaj. Zjutraj so me spet zbudili zvoki pluga, ki je čistil pločnik pred domom.

Tvegala sem še en obisk v trgovini z oblačili. Tokrat so jih imeli.

Z novimi rokavicami sem se podala na ulice, v sneženi metež. Sneg je tukaj drugačen. Je suh in se ne prijema na škornje. Sama imam rada zimo. Navsezadnje sem zato prišla sem. Da izkusim pravo severno zimo z vetrom, mrazom in temo.

In kot kaže, pomladi še ne bo. Govori se, da se začne konec aprila. V času, ko se ozračje segreva, mogoče že prej. Videla bom, kdaj bodo spet nehali prodajati rokavice.

Foto: Andrej Lamut

Na kratko z zanimivim dijakom Andrejem Čušem

Foto: Andrej Lamut

Piše: K. J.

Andrej Čuš, osemnajstletni dijak ptujske ekonomske gimnazije, ima za seboj že pestro zgodovino organizacije in vodenja, saj je od septembra lani na čelu Dijaške organizacije Slovenije (DOS). Kot njen predsednik opravlja plačano funkcijo, znotraj katere mora zastopati interese dijakov in se zavzemati za njihovo uresničevanje. Zadnja večja poteza DOS-a je bil prvi razpis za sofinanciranje dijaških projektov po Sloveniji, znotraj katerega so razdelili 3950 evrov. Nenehno se tudi odzivajo in preučujejo nove zakonske predloge ali dopolnila, ki neposredno vplivajo na izobraževalni proces ali položaj dijakov v šoli in družbi.

V četrtek, 12. marca, smo lahko Andreja spremljali v oddaji Odmevi, saj se je kot gost udeležil informativne oddaje in v njej predstavil raziskavo »Nasilje na slovenskih srednjih šolah«.

Zanima se predvsem za šport in politiko, vendar ne simpatizira z nobeno stranko. Naslednje leto, ko se bo treba odločiti za študij, bo verjetno izbral politologijo. Njegov vzornik je Virant, nekdanji minister

za notranje zadeve. Aktivno sodeluje tudi pri projektu pridobivanja Mladinske hiše v prostorih Mestnega kina Ptuj, o katerem je povedal: »Želje in potrebe mladih so pomemben dejavnik in namen tega projekta je druženje, spodbuda in podpora za mlade. S tem projektom bi bilo možno uresničiti in poskušati rešiti sociološke in družbene probleme, saj bi Mladinska hiša dajala zgled in možnost za povezovanje vseh starostnih skupin v prostorih, ki jih bi ponujala. Prostor je torej urejen, zdaj je treba oblikovati le še vsebino, ki bo pritegnila mlade.«

A vsa prizadevanja potrebujejo naše priznanje, če želimo, da se vse to tudi uresniči. Upamo, da bodo mladi dovolj zainteresirani in bo projekt uspešen. Če imate, bralci, kakršne koli predloge glede življenja dijakov na Ptuj in njihovih pravic, se lahko brez skrbi obrnete na Andreja in ga povprašate, kaj je možno storiti. Aktualne novice glede različnih projektov za dijake in njihovega sofinanciranja s strani države lahko spremljate na spletni strani Dijaške organizacije Slovenije.

Kva dogaja?

O lublan skoz moj uč

Sočno pomladno

Marčevsko vzdušje v Ljubljani – ko se je stopil sneg, tečejo potočki vode po cesti, je zemlja blatna, vlaga v zraku visoka, sonce sije in dviguje temperaturo ozračja – je krasno. Študentski domovi se počasi selijo ven, vedno več je srečnih kadilcev, ki ne tiščijo več rok v žepih in vlečejo glav med ramena, veliko je tudi sprehajalcev in najbolj zagreti športniki že tečejo na Rožnik v kratkih hlačah. Prebivalci blizu študenta vodijo na sprehode pse vseh velikosti in frekvenc laježa, z otroki preživljajo čas zunaj, opažam, da se na obraze vsem zarisujejo rahli nasmehi. Menim, da ljudje, čeprav so od-tujeni naravi in sebi, čutijo prihajajočo pomlad in se odločajo, da zimsko depresijo skupaj s kapami, šali in rokavicami počasi pospravijo v omaro za prihodnjo zimo.

Piše: Maruška Samobor Gerl

Klepeti ob kavici v mestu so glasnejši, pogostejše slišim smeh, po mestu hodijo z lahkotnejšim korakom, žurerji ponoči niso več medvedje oblečeni in marsikateri nos krasijo takšna in drugačna sončna očala. Da, menim, da smo pripravljeni na široko odpreti vrata težko pričakovani pomladi in se prepustiti njenemu čaru, plodovitosti, svežini, sočnosti, ji pustiti, da v nas zasadi seme, da lahko rodimo nove sebe. Menim, da smo se ji pripravljeno oploditi, vsaj jaz.

Z marcem poleg pomladi prihajajo tudi prazniki – dan žena in materinski dan. Vem, da obstaja praznik očetov, mučenikov in sotrpinov, vendar nisem nikoli vedela, kdaj. Očitno niso dovolj očetovski, mučeni in niso dovolj trpeli, da bi njihov dan postal odmevnejši. Mislim, da smo ženske že sicer preveč ustrezljive, tako da imajo praznik vsak dan. Zato se mi zdi lepo, da se vsaj dva dni v letu moški resnično posvetijo svojim partnericam, izvoljenkam in dragim ter jim tudi zares prisluhnejo! Tipi, polagam vam na srce, poslušajte, pa boste slišali, kaj vam imamo povedati! Sama zelo cenim, če mi moško uho s pristnim zanimanjem prisluhne in mi pokaže, da me razume. Ne potrebujem gala večerje, uhanov z briljanti in ducata šopkov rož, bogne daj gospodinjskega aparata! Želim le uho, čutenje in deljenje sebe, tega, kar si.

Pri seksu ne želim podivjanega neandertalca, ki me lasa, skače po meni in si me prilašča, želim, da čutiš, kar ti s seksom dajem. S tem ne mislim jošk, vagine, stegen in riti, temveč to, kar čutim do tebe, da se ti odpiram za tako intimen odnos. Tipi, prisluhnite in začutili boste, kdo smo ženske!

Ne čakaj pomladi, ne čakaj na maj, pa vendar jo bomo počakali in se potem ženili s ptički. Sama se bom možila tudi z naravo. Koliko ljubezni je v njej! Po zimskem spanju se prebujajo

moči ima! Voda dere in odplakuje zaspance zime, veter piha in tako z zehanjem pomaga naravi, da znova zaduha svež zrak. Listje poganja in se preteguje, da bo vitalno vse leto. Živali

ugrizom okušam sad življenja, njegov okus, čvrstost in uživam v učinku, ki ga ima name. Njegove barve žarijo, se prelivajo, prepletajo, njegov vonj je omamen in hkrati živ. Na sredi

so peške, semena življenja, skrbno varovana znotraj trše lupine. Kar daje novo življenje, je skrbno varovano, z veliko ljubezni. Tudi gosnica je v mesu. Življenje v življenju, eno poraja drugo, drugo tretje – iz gosnice se bo razvil metulj in poletel v vsej svoji lepoti, pisanih kril in z vztrajnimi zamahi, v nebo in proti soncu ... Bralci Cidopisa, vabim vas, da skupaj zahrustamo, da uživamo, kar nam daje življenje! Ponuja se nam v vsej svoji lepoti, polnosti, je vrec energije, rojeva, prebuja, navdihuje, osvežuje, diha, utripa, greje, osrečuje in še bi lahko naštevala. Nosi smisel. Vabim vas, da ga najdete, vsak svojega, se mu posvetite in v njem uživajte. Za nekatere je to umetniško ustvarjanje, za druge bližina ljubljene osebe, za tretje sprehodi v naravo, marsikdo rad bere ali uživa v dobri hrani. Osrečujejo je poiskati tisto, k čemur se radi prižemamo, kjer najdemo svoj kotiček sprejetosti in sprejemanja, kjer smo mi, samo mi in nič, kar bi od nas morda kdo pričakoval. Takrat imamo stik z življenjem, uživamo ga v vsej veličastnosti, sprejememo vase, smo življenje samo in začutimo neizmerno srečo, razsvetljenje.

Vsak je umetnik svojega življenja. Če ga pobarva s temnimi in neizrazitimi barvami, bo tako tudi živel. Če ga pobarva z živimi in izstopajočimi, bo tako tudi živel. Da bi bil moj tokratni sestavek plod moje domišljije? Lahko tako dojemate. Vendar sem jaz tista, ki se ima orgazmično dobro!

Foto: Andrej Lamut

drevesa in se začenjajo odevati v zeleno, barvo srca. Rastejo zvončki in trobentice! Mačic in vijolic sicer še nisem videla, znanilk pomladi tudi nisem slišala, a kljub temu vsa narava sporoča, da se pomlad približuje. Utripa, živi, se prebuja, pa nič kaj zmačkano, ampak z zagonom, voljo ljubeznijo, močjo ... Koliko

se prebujajo, parijo in skrbijo, da bo njihov zarod kot pozitivna misel za nov fantastičen dan začel življenje na svetu, ki ponuja toliko užitkov, radosti in ljubezni!

Aaah, ugrizniti v jabolko življenja je takšen užitek, prinaša toliko življenja in veselja! Sočno, slastno, zdravo, hrustljivo! Z vsakim

Hyvää huomenta, Viro!

Tako vzkliknejo Finci na vetrovni palubi trajekta, ki alkohola željne popotnike dnevno prevaža iz Helsinkov v Talin: Dobro jutro, Estonija!

Ura je 7.00. Stojimo na glavni avtobusni postaji v Helsinkih in se nestrpno oziramo za avtobusom številka 15A. Le zakaj nismo pogledali, s katerega perona pelje?! Okrog nas se nabira vedno večja skupina ljudi z majhnimi kovčki. Takšnimi, ki jih po navadi vzameš na letalo kot ročno prtljago. Še petnajst minut do odhoda. Na peronu številka sedem se oblikuje dolga vrsta. Kmalu ugotovimo, da pravega avtobusa ne bo tako težko najti. Vsi imamo isti cilj: vzhodno pristanišče v Helsinkih, od koder nas bo trajekt odpeljal v Talin, prestolnico Estonije.

Piše: Živa Rokavec

Talin je od finske prestolnice oddaljen le slabih 80 km vožnje po morju. Trajekti imajo redno dnevno linijo in vozijo pogostejše kot nekateri avtobusi v Sloveniji. Danes lahko za pot porabiš najmanj eno uro in pol, vendar se Finci raje odločajo za najcenejšo možnost, ki traja tri ure. Trajekt izpluje ob osmih in prispe v Talin ob enajstih. Vrača se ob 17.00. Takšni dnevni izleti so najpogostejši in so za Fince obvezno opravilo vsaj enkrat na mesec. Vožnja Helsinki-Talin-Helsinki stane le 15 evrov.

Ko smo prispeli v vzhodno pristanišče, smo morali le slediti množici ljudi. Starejše gospe z vozički, študenti z nahrbtniki, ljudje s praznimi potovalkami ... V pristanišču smo naleteli na novo presenečenje. Dolga vrsta tistih, ki še niso kupili karte. Ker tudi v naši tričlanski zasedbi vsi nismo imeli kart, smo bili zaskrbljeni. Nam jih bo uspelo dobiti in se vkrcati na trajekt? »Ne skrbite, ladja počaka. Izpluli bomo pol ure pozneje, da se bodo lahko vsi vkrcali,« nas je pomiril prodajalec kart. Na plovilu smo zasedli udoben kotiček in se pripravili na predstavo. Znano je, da je Estonija za Fince neznansko poceni. Če primerjam cene s Slovenijo, lahko rečem, da je Finska za 30

Talin – majhna, a slikovita prestolnica

V neposredni bližini pristanišča so zgradili ogromne trgovine, podobne starim skladiščem. Tam si lahko ugodno kupil sodčke piva, trilitrske tetrapake vina, šest steklenic vodke v paketu, gin, likerje, cigarete ... Kupi in kupi pijače, ki so se praznili bliskovito hitro. Nekateri so v pristanišču najeli vozičke, s katerimi so tovorili zaloge nazaj na trajekt, tam pa med pitjem piva čakali na odhod.

Vendar estonska prestolnica še zdaleč ni vredna obiska le za polnjenje domačega bara. Staro srednjeveško mesto ponuja številne turistične znamenitosti. Je majhno in pregledno, idealno za dnevni izlet.

Razdeljeno je na novi in stari del. Novi je podoben vsem metropolam. Visoki nebotičniki, številne trgovine in ulice, polne zaposlenih ljudi, ki hitijo vsak v

stolpov odpira pogled na prestolnico in glavno pristanišče.

Ko smo se spuščali po ozkih srednjeveških ulicah proti spodnjemu mestu, nas je ustavil domačin: »Ali govorite estonsko? Niste domačini. Turisti samo pridejo in nič ne zapravijo!« In je odšel. Nekateri domačini niso zadovoljni s turističnim razvojem mesta. Drugi želijo položaj izkoristiti in izboljšati svoj socialni status. V majhnih trgovinah s spominki so se naučili osnovnih angleških besed. Čeprav te ne razumejo dobro, ti znajo odgovoriti na osnovna vprašanja. Tretji izberejo manj prijeten način. Table na ulicah opozarjajo na nevarnost žeparjev, ki prežijo na neprevidne turiste. Znaki so nas presenetili, saj je bilo mesto videti spokojno, kot da je ostalo v nekem drugem času. Vendar previdnost v nobeni prestolnici ni odveč.

Spodnje mesto zaznamuje velik in prostoren

Osrednja mestna luteranska katedrala

odstotkov dražja, Estonija pa primerljiva. Zato se množice Fincev dnevno zgrinjajo v Talin in pokupijo vse, kar vidijo, predvsem pa izpraznijo zaloge alkohola. Finci se radi pohvalijo, da so dobri pivci in da je to del njihove kulture. Podatki kažejo, da je dobrih pet milijonov Fincev lani popilo približno 58 milijonov litrov alkoholnih pijač, kar je 11 litrov čistega alkohola na osebo. Vse prazne torbe, kovčki in nahrbtniki so bili torej namenjeni alkoholnim pijačam, ki jih bodo kupili na cilju.

Svoje alkoholno popotovanje so začeli že na ladji. Gospod zrelih let, kazal jih je približno 60, je mirno sedel za svojo mizo v ladijski restavraciji. Pred njim so bili trije prazni in dva polna vrčka piva. Pa trajekt še sploh ni izplul. Nekateri so plesali, nekateri le pili, drugi kartali in tekmovali v karaokah. Trajekt je bil poln razposajenih Fink in Fincev že v zgodnjih jutranjih urah. Talin je čakal pripravljen nanje.

svojo smer.

Stari del je zgodba zase. Prav tako je razdeljen na dva konca: Toompea in Spodnje mesto (Lower town). Obdajajo ga ostanki obzidja in 66 stolpov, ki so mesto nekoč branili pred Rusi. V talinski veduti izstopajo številni zvoniki cerkev in katedral, ki so arhitekturno zaznamovane z nemškim, švedskim, danskim in predvsem ruskim vplivom. Najprepoznavnejša znamenitost Toompee je katedrala Alexandra Nevskega. Je ruska pravoslavna cerkev, poimenovana po vojvodi, ki je v zgodnjem 13. stoletju napadel južno Estonijo. Car Alexander III. je ruskemu mojstru iz Sankt Peterburga ukazal zgraditi to katedralo. Po legendi je nastala na grobu estonskega heroja Kaleva, zato pa naj bi bila tudi zakleta. Nasproti stoji luteranska katedrala Toomkirik. Toompea je bila vse do leta 1561 ločena od preostalega mesta in je pomenila luteransko središče Estonije. Bila je dobro zaščitena, saj se iz ruševin obrambnih

in ruski.

Obiskovalec lahko naleti na številna nasprotja. Ulice so polne stojnic s tipičnimi estonskimi izdelki. Ljudje so oblečeni v srednjeveška oblačila in te vabijo v svoje restavracije, kjer lahko doživiš pravo grajsko pojedino. Na drugi strani pa lahko v enem izmed najstarejših stolpov obiščeš restavracijo s hitro prehrano. Neuspešen trk želje po zaslužku in ohranjanja tradicije. Estonci svoj vzpon na lestvici ponosno razkazujejo s hitro vožnjo dragih avtomobilov po ozkih ulicah in tako vzbujajo pozornost mimoidočih.

Talin je slikovito mesto. Lepo vreme nam je omogočalo, da kar nismo morali prenehati fotografirati. Le še to stavbo. Pa še to. Pa še to. Po tradicionalnih estonskih palačinkah in zeljni juhi se nas je lotila prijetna utrujenost. Ura se je približevala odhodu ladje.

Ko smo se vračali proti pristanišču, se je jutranja zgodba ponovila. Kovčki, torbe, nahrbtniki. Le da so se tokrat upogibali pod težo vsebine. Na ladji so karaoke dosegle svoj vrhunec. Mimo nas se je opotekel gospod s prazno steklenico vodke v rokah in odpeto zadrgo na hlačah. Zmedeno nas je pogledal in začel nekaj razlagati v finščini. Za njim je prihitel varnostnik in ga odpeljal do njegove kabine. Da, nekateri Finci za triurno vožnjo najamejo kabino, v kateri se lahko naspijo, če prekoračijo alkoholno mejo.

Vživelim smo se v dogajanje, plesali in s palube opazovali zamrznjeno morje. Ledene plošče so se drobile pod težkimi motorji trajekta. V ozadju so luči Talina postajale vedno manjše in manjše ...

Ko smo prispeli v Helsinke, smo se natovorjeni zapodili na peron, kjer so čakali trije prazni

NB! Pozor, žeparji na delu!

Tudi sami smo opravili nekatere obvezne nakupe.

mestni trg (Raekoja plats) s cerkvijo svetega Olafa. Ta je znana po 124 metrov visokem spomeniku, ki ga domačini kličejo Visoki Hans. Območje je eno izmed najboljše ohranjenih starih mest v Evropi. Oblasti se trudijo za prenovno in ponovno oživitev. Razvoj je uspešen, saj so ulice živahne, z vseh strani lahko slišiš pogovore v tujih jezikih, prevladujeta finski

avtobusi. Izborili smo si svoj prostor in naše potovanje se je približalo koncu. Preživeli smo čudovit dan v čudoviti prestolnici in se v enem dnevu približali dvema kulturama. Estonski in finski. Med našo polletno študijsko izmenjavo nas bo pot zagotovo še popeljala čez zaliv k sosedom. Če ne prej – ko poidejo naše zaloge. No, pa smo odkrili delček finskega v nas.

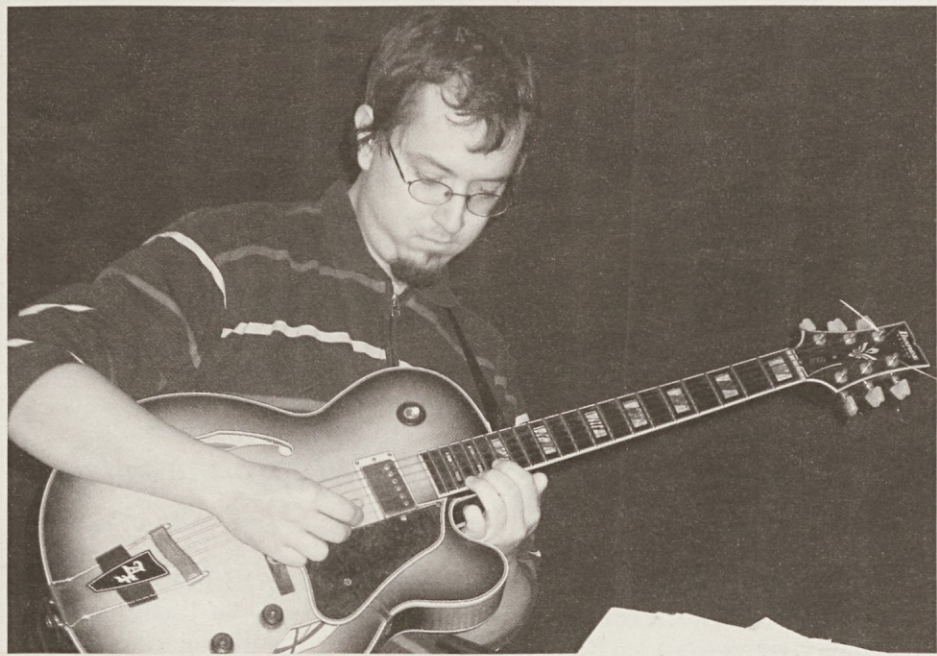

Foto: arhiv Cid Ptuj

Samo v evropski zasedbi

Dogajanje v CID je bilo februarja kratko, a zelo pestro. Konec meseca je zaznamoval dogodek, za katerega menim, da je vreden omembe tudi v aprilu. 27. februarja smo gostili trio Sama Šalamona, tokrat v evropsko obarvani zasedbi. Spremljala sta ga Francoz Michel Godard in Italijan Roberto Dani. Godard, trenutno najboljši tubist na svetu, nas je razvajal tudi z ustvarjanjem na serpentu in električnem basu, Dani, eden najbolj iskanih evropskih bobnarjev, nam je postregel z izjemno predstavo na bobnih. Samo Šalamon pa je, klasično, naša čutila očaral s kitaro.

Piše: Maruška Samobor Gerl

Klet je napolnilo nekaj več kot 80 gostov, ki so za dogodek odšteli 5 evrov, dijaki in študenti pa so imeli popust, tako da so denarnice olajšali za zgolj 3 evre. Že pogled na nabito poln prostor, stene, oblečene v črno platno, rahlo dvignjen oder in glasbila na njem je bil zanimiv, pozitiven, ozračje pa je dišalo po pričakovanju in kulturi. Nekaj obiskovalcev je opazovalo nenavadno obarvano tubo, ki se je v soju reflektorjev svetlikala modrozeleno. S približno 15-minutno zamudo so nastopajoči poprijeli za svoja glasbila in zaigrali.

Postregli so nam z drugačnim jazzom, kot smo ga navajeni. Tuba je bila odločilni element, vendar je bila glasba napisana tako, da je zbudila zanimanje. Melodično, solistični deli niso bili agresivno izstopajoči, skladbe so bile raznolike in izpovedne. Tudi nastop glasbenikov je pričal o doživljanju glasbe, o živetosti v duh jazza in posamezne skladbe. Bobnar je uporabljal različne pripomočke, celo rdeč lonček za kuhanje. Lahko bi rekla, da se je poigral z igranjem

na bobne – činele je jemal v naročje, uporabljal raznovrstne palice, verige, druga tolkala, ustvarjal je zvoke, kot bi padal dež, ob tem pa plesal in vstajal s stola. Tubist nas je zabaval s posnemanjem slona, z glasbilom je dihal in izvajal zvoke, ki bi jih lahko pripisala gorskemu rogu. Nastop je dopolnjeval in povezoval Samo z ubiranjem strun in mojstrstvom soliranja. Vtis o koncertu je pripoveden, izpoveden, dramatičen, ljubeč, srečen, žalosten, radosten in zamišljen, ob premorih v skladbah pa je vladala polna tišina. Za konec smo poslušalci izprosili bis. Kitara je tokrat odmevala kot po hodniku grajske kleti, skladba pa se je zdela kot pajkova mreža z rosnimi kapljicami, izvajalci so bili pajki, ki so jo spleтали.

Po koncertu se je nekaj gostov zadržalo še pri točilnem pultu in poveselilo ob pijači, nekaj se jih je odločilo za nakup zgoščenk Sama Šalamona, drugi pa so šli domov ali poklepetali z ustvarjalci. Poslušalci so s tega dogodka odnesli različne vtise, zagotovo pa lahko povem: imeti tako kakovostno glasbo za tako nizko ceno in tako blizu naših domov je krasna priložnost, če jo le izkoristimo. Za to se lahko zahvalimo Centru interesnih dejavnosti.

Foto: arhiv Cid Ptuj

Lukova kinoteka

Revni milijonar

Piše: Luka Cvetko

Je zgodba in je resnica. Za mladega reveža iz Indije resnica ni daleč od druge. Presenetljivo, v eni zgodbi sta še dve: glavna pripoveduje o mladeniču iz Mumbaja, ki nastopi v najbolj gledani indijski TV-oddaji Lepo je biti milijonar. Je genij? Saj ga, pravi, do glavne nagrade 20.000 rupij ne žene želja po denarju. Kako torej, kako ve vse odgovore – to poskuša obtoženi prevare skozi pripoved odgovoriti policistu. Film *Slumdog Millionaire* (Revni milijonar) v dveh urah prikaže resnico o težkem položaju ljudi s finančno in družinsko smolo. V revni četrti, kjer je tepež dnevna praksa.

Še najbolj navduši ideja o preskakovanju med danes in včeraj, čeprav se je mogoče med dogajanjem hitro izgubiti. Pohvaljen je bil s šestimi oskarji, za enega je zaslužna režija. Zanimivo je, da Danny Boyle (Američan) ni dodal niti rezine limone, tudi sladkorja ne – končno netipičen, a vseeno odličen hollywoodski film.

Luka izza računalnika kuka

Med velikimi

Piše: Luka Cvetko

Se je le izkazalo, da je rezultat osveženega Facebooka všečen. Tedni pritožb so dosegli vrnitev nekaterih kosov iz stare kolekcije.

Ozir slovenske statistike iskanj pri očetu Googlu (google.com/insights) kaže o resnični priljubljenosti ljudskih mrež (Facebook), poslovni analitik iz ZDA ob dolgoročnem manjšanju iskanj in obiskov napoveduje Googleov razpad. Protistrup so ponudili v dodajanju grafik v

Docs in razumevajočem iskanju (to pomeni, da besede razume in jih za boljše rezultate poveže z drugimi).

V sadovnjaku je obrodila vrsta govoric (o novem iPhoneu), tudi beta tretje različice programske opreme (MMS, kopiraj in prilepi itd.). Za začetek marca je bila uspešna vrsta namiznih računalnikov, po dolgem času so pri Applu posodobili Mac Pro (zdaj s procesorji Intel Xeon Nehalem).

Ko bo velik, bo Lenovo postal Hruška – pri posta-

vljanju svojega sadovnjaka je izdal delovni postaji ThinkStation z vgrajenim procesorjem, ki sem ga že prej omenil.

Da moči novih mlinov ne oskruni golazen, še opozorilo: predstavljen je bil napad na BIOS, odporen tudi na t. i. flashanje, formatiranje in operacijski sistem.

Center interesnih dejavnosti Ptuj
Osojnikova 9, SI – 2250 Ptuj
tel. 780 55 40 in 041 604 778
www.cid.si cid@cid.si

Program v aprilu 2009

IV. festival kitare

Soorganizatorja festivala sta CID Ptuj in KPS, zvrstilo se bo 9 koncertov na 7 prizoriščih! Umetniški vodja festivala je Marko Korošec.

četrtek, 2. 4. 2009, ob 18. uri v dvorcu Dornava v sodelovanju z Občino Dornava
KONCERT MLADIH KITARISTOV PTUJSKEGA OBMOČJA

Glasbena šola Karol Pahor Ptuj, Zasebna glasbena šola v samostanu sv. Petra in Pavla, CID Ptuj, Nocturno Dornava, Društvo Arsana

petek, 3. 4. 2009, ob 19. uri v Refektoriju minoritskega samostana v sodelovanju z Zasebno glasbeno šolo v samostanu sv. Petra in Pavla

DAMIR HALILIĆ HAL (HRVAŠKA)

petek, 3. 4. 2009, ob 21. uri v Domu kulture Muzikafe Ptuj
IGOR LEONARDI NUBUK TRIO (SLOVENIJA)

sobota, 4. 4. 2009, ob 20. uri v slavnostni dvorani na ptujskem gradu
VLATKO STEFANOVSKI (MAKEDONIJA)

Vstopnina 10 EUR, za dijake in študente 5 EUR. Predprodaja vstopnic v CID Ptuj od 1. 4. 2009 dalje od 9. do 18. ure in eno uro pred koncertom na gradu.

sreda, 8. 4. 2009, ob 15. uri na Gimnaziji Ptuj
DUO ČRNOBELO – Luka Vehar in Andrej Pekarovič (Slovenija)
Za zaključeno skupino dijakov Gimnazije Ptuj – odkupljen koncert.

sreda, 8. 4. 2009, ob 18. uri v CID Ptuj
KONCERT DIJAKOV ZUMETNIŠKIH GIMNAZIJ V MARIBORU, CELJU IN LJUBLJANI

četrtek, 9. 4. 2009, ob 18. uri v CID Ptuj
KONCERT ŠTUDENTOV KITARE Z GLASBENIH AKADEMIJ V LJUBLJANI, ZAGREBU IN GRADCUTER KONSERVATORIJI V CELOVCU

petek, 10. 4. 2009, ob 20. uri v Kavarni ptujskih študentov
KOSTA (SLOVENIJA)

sobota, 11. 4. 2009, ob 20. uri v Kavarni ptujskih študentov
KITARSKI JAM SESSION IN ZAKLJUČEK FESTIVALA

Klubski programi

petek, 3. aprila 2009, ob 19. uri
POTOPIS: AFRIKA – MALI IN BURKINA FASO

Potovanje po deželah podsaharske Afrike bo predstavil popotnik Zoran Furman, ki se ga spomnimo po več dosedanjih zelo zanimivih potopisnih večerih. V Maliju je obiskal Bamak, Djenne, Mopti, potoval po reki Niger ter si ogledal znameniti klif pri Bandiagariju. Nadaljeval je po Burkina Fasu, kjer sta se mu v srce zapisala kraja Dori in Gorom Gorom, predvsem pa pokrajina, odeta v zeleno preobleko. S sabo je ob bogatih slikah prinesel tudi številne predmete!

petek, 17. aprila 2009, ob 19. uri
VEČMEDIJSKI DOGODEK: ŽEN-SKE BREZ NASLOVA – WOMEN WITHOUT A TITLE

Skupina mladih ustvarjalcev srednješolcev je pod mentorstvom Kristine Kočan pripravila večmedijski dogodek, ki ga je prvič uprizorila oktobra 2008, zdaj pa ga bo domači javnosti predstavila še v angleščini. Projekt bo junija letos gostoval na mednarodnem srečanju mladih ustvarjalcev znotraj projekta Raffaello v Nemčiji.

sobota, 18. aprila 2009, ob 20. uri
KONCERT: TRIBUTE TO METALLICA

Koncert je posvečen legendarni zasedbi, ki že 28. leto zaznamuje glasbeni svet. Program so pripravili mladi ptujski glasbeniki, ki bodo nastopili v različnih zasedbah.

petek, 24. aprila 2009, ob 20. uri
VPETEK VAS RAZVAJAMO: Eksplozija rocka v šestdesetih

Zadnji klubski večer iz cikla »V petek vas razvajamo« je namenjen živahnemu glasbenemu dogajanju v 60. letih 20. stoletja, ko je rock postal svetovni pojav, ki je vplival na številna področja življenja, od mode do spolnosti.

sobota, 25. aprila 2009, od 20. ure dalje
KUD MODRI KONJ: DŽEMIZ GOZDNIH SADEŽEV

Klubski večer so pripravili člani KUD Modri konj, vabljeni pa vsi, ki vas zanima, kakšen džem bo nastal.

V aprilu je na ogled razstava
EVROPA V ŠOLI

Pregledna razstava likovnih izdelkov, ki so jih osnovne in srednje šole z območja Ptuja in Ormoža poslale na natečaj, ki že vrsto leto poteka v državah članicah Sveta Evrope. Letošnji natečaj poteka pod geslom IMAM IDEJO!

Neformalno učenje

Še vedno se je mogoče prijaviti na/v:
**ELEKTRO DELAVNICO
NOVINARSKO SKUPINO
LITERARNO SKUPINO**

3. literarni natečaj

Literarna skupina CID z mentorico Kristino Kočan razpisuje 3. literarni natečaj poezije in kratke zgodbe.

Pravila natečaja:

Sodelujejo lahko avtorji, stari med 15 in 20 let, s svojimi še neobjavljenimi deli.

Pošljejo lahko najmanj 2 in največ 4 kratke zgodbe (skupaj do 15 strani) ali najmanj 5 in največ 12 pesmi.

Prispevki morajo biti napisani z računalnikom ter označeni s šifro.

Prispevkom naj avtorji nujno priložijo zapečaten ovojnik, kamor napišejo šifro in osebne podatke (ime in priimek, točen naslov, datum rojstva, telefonsko številko in elektronski naslov).

Avtorji odstopijo vse pesmi za natečaj brezplačno. Rokopisov ne vračamo.

Prispevke je treba poslati do **25. aprila 2009** (velja datum poštnega žiga) na naslov: Center interesnih dejavnosti Ptuj, Kristina Kočan – za literarni natečaj, Osojnikova 9, 2250 Ptuj.

Komisija natečaja bo izbrala **3 najboljše avtorje**, ki se bodo predstavili na literarnem večeru 5. junija 2009 na Ptuj, hkrati pa bodo prejeli simbolično nagrado.

Njihovi prispevki bodo objavljeni v našem časopisu Cidopis. O izidu bodo avtorji obveščeni do 20. maja 2009. Sveže informacije vedno na spletni strani www.cid.si ali pa pišite na e-naslov: literarna_cid@yahoo.com

Prostovoljstvo

sreda, 22. aprila 2009, ob 11. uri
POSVET O PROSTOVOLJSTVU: ALI LAHKO PROSTOVOLJSTVO PRISPEVA H KAKOVOSTI ŽIVLJENJA?

Posvet bo organiziran znotraj Festivala prostovoljstva, ki bo potekal po različnih slovenskih krajih od 20. do 24. aprila in ga letos že desetič organizira Slovenska filantropija. Udeležili se ga bodo predstavniki prostovoljskih organizacij s Ptuja in mladi, ki opravljajo prostovoljno delo v dobro drugih.

PROSTOVOLJSTVO V POLETNIH POČITNICAH

Vabimo mlade, ki jih zanima vodenje ustvarjalnih delavnic za otroke, da postanejo del ekipe animatorjev na uličnih delavnicah med počitnicami. Delavnice bodo potekale

od 29. junija do 31. julija vsak dan od 10. do 12. ure. Vabljeni izkušeni in manj izkušeni prostovoljci!

Mednarodno sodelovanje

PROJEKT RAFFAELLO – s partnerji iz Italije, Nemčije, Grčije in Turčije razvijamo modele spodbujanja lastne ustvarjalnosti mladih v besedi, gibu in neposrednem stiku z gledalci, ne prek elektronskih medijev. Projekt se bo nadaljeval junija s festivalom v Nemčiji in sklenil decembra z lokalnimi prireditvami v vseh sodelujočih mestih.

MEDNARODNA MLADINSKA IZMENJAVA NA PTUJU 2009

Mlade, stare od 17 do 19 let, vabimo v gostiteljsko ekipo mednarodne mladinske izmenjave z naslovom »Z ustvarjalnostjo proti nasilju« oziroma »Creativity against Violence«. Projekt je zasnovala skupina treh mladih, ki so se v letu 2008 udeležili mednarodnih izmenjav. Izmenjava bo potekala predvidoma od 22. do 29. avgusta 2009. Nekaj mest je še prostih!

MEDNARODNA MLADINSKA IZMENJAVA V FRANCIJI

Mlade, stare 17 ali 18 let, vabimo v ekipo, ki se bo udeležila mednarodne mladinske izmenjave v St. Etienne v Franciji. Izmenjava nosi naslov »You're locked in your ideas!!! – Opening wall of young European citizens«. Potekala bo od 18. do 25. julija 2009. Prosta so še tri mesta!

Odpiralni čas

od ponedeljka do petka od 9. do 18. ure kavarna, ki jo vodi Klub ptujskih študentov, je odprta v času klubskih dogodkov od 18. ure naprej.

Tečaji, delavnice, seminarji in druge oblike dela potekajo tudi zunaj tega časa.

Čas brez organiziranih dogodkov je namenjen druženju, igranju namiznega tenisa, pikada, družabnih iger, poslušanju glasbe, zabavi ter pobudam mladinskih skupin in organizacij, ki lahko prostore in opremo koristijo brezplačno.

PRVOMAJSKE POČITNICE

Od 28. do 30. aprila 2009 je CID odprt od 9. do 13. ure.

V dela prostih dneh CID ni odprt.

.....

Program CID Ptuj financirata Mestna občina Ptuj in Urad RS za mladino.

Kolofon

Številka 6
Letnik 2
Datum izida: 31.3.2009
Kraj izida: Ptuj

Cidopis je glasilo Centra interesnih dejavnosti Ptuj.

Izdal: CID Ptuj
Zanj: Aleksander Kraner
Naklada: 400 izvodov
Foto na naslovnici: Andrej Lamut
Tiskarna: Grafis

Urednica Cidopisa in mentorica novinarske skupine v Centru interesnih dejavnosti: Polona Ambrožič

Oblikovalec in tehnični urednik: Andrej Lamut

Novinarji: Andrej Lamut, 18 let, gimnazijec; Barbara Ferčič, 23 let, absolventka; Eva Kračun, 16 let, gimnazijka; Jasmina Kokol, 16 let, gimnazijka; K.J., 17 let, gimnazijka; Luka Cvetko, 13 let, OŠ Velika Nedelja; Maja Kračun, 24 let, absolventka; Maruška Samobor Gerl, 22 let, študentka; Uroš Sitar, 21 let, študent; Živa Rokavec, 21 let, študentka.

Lektorici: Barbara Ferčič in Maja Kračun